

València, nou paradigma

OPINIÓ

DESPRÉS D'HAVER ESTAT A PUNT DE
SUCUMBIR A L'INFLUX CENTRÍPET DE
MADRID, ELS VALENCIANS S'HAN
TRET DE SOBRE EL PP AMB LA
INTENCIÓ D'OBRIR-SE NOVES
OPCIONS DE FUTUR.

Fins fa dos dies, València era un feu on el PP feia i desfeia sense altres normes que les pròpies. El PP xuclava sense límits, tant en termes de corrupció com de dèficit fiscal. Segons els populars i la majoria que els votava, València era una *ínsula baratària* amb cel de color de rosa i els carrers plens d'oportunitats per a tothom, sobretot per als amics. Per dir-ho amb més precisió i amb el mapa a la mà: escanyades les comunicacions en totes direccions menys en la de Madrid, València era una *ínsula* de Madrid en l'imaginari imposat, però en la realitat s'havia convertit en península. Una península dins de la península, un apèndix de Madrid, el port de Madrid, l'esbarjo de Madrid, les platges de Madrid. Desconnectada del món i amb el cordó umbilical de l'autovia i l'AVE lligat i ben lligat al ventre matern de la capital. Sense escapatòria.

Em recordava un dels polítics emergents més lúcids i sagaços del nou País Valencià que una vegada vaig escriure, sobre els premis Octubre i la seva magnífica festa, que podien haver-se concedit a Madagascar, de tant com el poder dels populars havia reduït, arraconat i aïllat el valencianisme, sobretot el que mirava cap al nord. El papus català i contra el català, havia aconseguit el màxim efecte devastador. La constatació era desoladora, el pronòstic, molt magre.

Doncs bé, a dia d'avui, València, l'aposta més alta i més rotunda del domini ferri de Madrid sobre Espanya, ha passat a ser el paradigma de la desfeta del PP. Desfeta política, desfeta social i desfeta moral. Encara més, desfeta estratègica. Si no ho tinc malentès, els valencians transiten, més per força que de grat, des de la panacea pintada a l'oli a la recuperació del pragmatisme. De-

XAVIER
BRU DE SALA
@Xbrudesala

pendre fins a tal extrem de Madrid no és un bon negoci. En conseqüència, cal buscar altres vies. Com que el País Valencià disposa de tradició i de teixit industrials, la via disponible més segura és la indústria. I vet aquí que la indústria, poc entesa i menys promoguda des de Madrid, mira cap al nord. I, per molt que s'encaparrin en l'aventura quixotesca de foradar el Pirineu pel mig, al nord, s'hi va per Catalunya.

S'hi va amb la tranquil·litat sobrevinuda del que ja no tem l'expansionisme català. S'hi va per Catalunya, un cop reconvertida la vergonya de les Falles, poca o molta però estúpida, en patrimoni de la humanitat. Potser les bandes i les agrupacions musicals, un fantàstic moviment social que arriba a l'excel·lència cultural i es desplega fins al sud de Catalunya, hi aniran al darrere. Potser les jotes i tot, si els catalans les reco-

neguessin com a pròpies –en tot cas ho són més que les sardanes– i deixessin de menysprear-les.

La contribució del valencianisme al nou paradigma és capdavantera. Com aconsellaven Josep Benet, un formidable estrateg dels sentiments col·lectius, i a l'altra cara del racionalisme intransigent del volterrià Joan Fuster, els primers a reivindicar la franja blava haurien d'haver estat els partidaris de la unitat de la llengua. Però la van deixar, com tot el que era popular, genuí i distintiu, en mans dels que pretenien allunyar encara més València de Barcelona. Si no haguessin estat tan assimilacionistes i tan lladres, ho haurien aconseguit del tot. Ara, corregida l'òptica, el nacionalisme valencià és el primer a proclamar i reivindicar la personalitat pròpia, que existeix i ben diferenciada. En bona part, d'aquí li ve l'èxit electoral.

Ara bé, això no significa ni de lluny un èxit del catalanisme, i menys encara del pancatalanisme. És la recuperació del nacionalisme valencià que el catalanisme va contribuir a mistificar sense voler-ho. Que ningú es pensi que els valencians, ni tan sols els *nostres valencians*, tinguin cap intenció de tallar el cordó umbilical que els lliga a Madrid. Simplement, pretenen ser ells mateixos i, on només hi havia un camí, obrir-se'n d'altres. Sobretot un altre, si no ho espatllem des de Catalunya.

Què cal fer per no espatllar-ho? Només una cosa: els líders polítics i mediàtics del nacionalisme català s'haurien de ficar al cap el que saben tots els catalans menys ells. Els valencians no són catalans. Parlen català i fan molt bé de dir-ne valencià, perquè tant hi ha d'aquí a allà com d'allà a aquí. I punt. Punt i a part, si no el volem final.

Escriptor